

Bánsághy Nóra

Nem csak kettőnkön múlik

A MÉCS Családközösségek plébániai alapon szerveződő házaspárok csoportja. Céljuk, hogy a házastársak a közösség ereje által minél jobban el tudjanak mélyülni keresztény hitükben, és így egyre hitelesebben tudják megélni házasságukat. Jakobszen-Tátrai Zsófiát – aki férjével együtt hat éve aktívan tevékenykedik e közösség életében – a keresztény házasság alapjairól kérdeztük.

Férjeddal, Gabriellel egy keresztény közösségben találkoztatok: te új voltál ott, ő pedig visszatérő. Már az első pillanatban tudtátok, hogy Isten egymásnak szánt titeket?

Miután 2003 őszén hazajöttem egy hosszabb olaszországi tartózkodásból, barátnőm elhívott a budai ferencesek népszerű ifjúsági közösségébe. Éppen útkereső szakaszban voltam, s bár kaptam egy kis vallási ne-

velést, igazán csak felnőttként vált számomra valóban fontossá a hit. Ebben a közösségben ismerkedtem meg a férjemmel. A mi kapcsolatunk nem volt szerelem az első látásra. Kezdetben nem gondoltunk együttjárásra, de Isten „véletlenül” folyamatosan keresztelte útjainkat, így szép lassan egymásba szeretünk. Találkozásunk után kb. fél évvel, húsvét hétfőn Gabriel elhívott egy barátjához vacsorázni. Ekkor egyszer csak erős érzés támadt bennem, egyfajta bizonyosság, hogy ő lesz a férjem, s ez kiegészítette a már bontakozó szerelmet. Aztán egy évre rá, pünkösdkor egy missziós út alatt megkérte a kezemet.

Mitől voltál biztos benne, hogy ő az éleled párja?

A szívemben volt egy nagyon mély bizonyosság, hogy ez az érzés, ez a kapcsolat ezzel az emberrel Isten ajándéka. Mi mindig nagyon őszinték tudtunk lenni egymáshoz, így sok fontos dologról mertünk és tudtunk beszélgetni, szexuális vonzalmunkról is egymás iránt, kapcsolatunk tisztaságáról is. A közös imádság pedig már a kapcsolat legelejétől része volt a találkozásainknak. Ez nagy biztonságot adott. Mindemellett ki is egészítjük egymást számos dologban. Például a férjem tradicionálisabb vallási nevelést kapott, és így én szinte tőle tanultam meg többek között azt, hogy mit is jelent a katolikus hit gyakorlata, az ünnepek, a szentségek értéke és hasonlók. Én viszont a lelkesedésemet adtam mindehhez.

Mennyire fontos a házasságban a felek hasonló gondolkodása?

Nagyon nagy ajándék, ha a szívünk legmélyén hasonlítunk egymásra. Viszont a különbözőségek is tudják erősíteni a kapcsolatot, és nem is baj, ha nem vagyunk teljesen egyformák! Ne is akarja az ember olyanra formálni a másikat, mint ő maga!

Mi a házasságunkban a szövetséget éljük meg. Szövetséget egymással, és házastársi elköteleződésünk által együtt Jézussal is.

Három kisgyermeket neveltek, a gyermekvállalás megváltoztatta-e a kapcsolatokat?

A szülői hivatás alázatra nevel. Nagy kihívás az, hogy újra és újra elbukunk a türelem, a fegyelmezés területén. A gyerekek nagyon érzékenyek a környezetükre, mindent rögtön megéreznek. Például, ha ideges vagyok, nem szabad csodálkoznom azon, hogy ők is ingerültebbek lesznek, hiszen csak átveszik az én lelkiállapotomat, feszültségemet. Saját „lenyomatainkat” fedezhetjük fel bennük, és ez ijesztő is tud lenni. Ezért kell nagyon figyelni arra, hogy mit csinálunk, milyen példát mutatunk nekik, mit látnak, éreznek belőlünk! Fontos miattuk is rendben lennünk magunkkal és egymással. Ez pedig Isten segítségével nélkül elképzelhetetlen.

Milyen buktatói lehetnek a házasságnak?

Nem akarok rózsaszínű felkőkben úszni és azokat festeni másoknak az égre, mert az nem a valóság lenne. Minden kapcsolatban vannak nehézségek, afféle próbák, amelyeket ki kell állni, amelyek lehetőségek lehetnek arra, hogy egy kapcsolat erősödjön. Fontos, hogy közösen kell a kihívásokkal szembenézni. Nekünk sok nehézséget okozott az, amit a családból hoztunk: az én szüleim elváltak, így a női-férfi szerepek nem voltak teljesen a helyén bennem. Nem volt megfelelő minta előttem, így ezzel meg kellett küzdenem, tudatosan kellett dolgoznom azért, hogy az én utam más legyen. S kell ezért dolgoznom ma is. Aztán az egykeségemből is adódtak problémák. Gyermekként nem tudtam eléggé megtanulni az alkalmazkodás szükségességét. Felőtt fejjel kellett megtanulnom bizonyos mértékben lemondani magamról, az igényeimről a közös cél, az egység, a kapcsolatunk javára. A férjemnek pedig, aki édesanyját már kiskorában elvesztette, azzal kellett megküzdenie, hogy merjen szeretni és szeretve lenni, hogy nem kell félnie attól, hogy a szeretet elmúlhat, hogy merni és tudni kell örülni minden apró csodának az életben.

Egyszer voltunk egy esküvőn, ahol a pap azt mondta, hogy a házasság a mai világban felelőtlenség, hiszen ha nem Istenben köti az ember, semmi biztosíték nincs rá. Kicsit olyan ez, mint a vízen járás. Ez nagyon a szívembe vésődött, és sokszor gondolkodom rá. Az ember életében annyi a bizonytalanság, saját magában,

a párjában, annyi minden történik és változik. Ezért a házasság kicsit olyan, mint a hit. Az Istennel járásban is és a házasságban is mindig újra fel kell állni, újra meg kell erősödni, és nem lehet csak úgy „letudni” a dolgokat. Ha az egyikünk elesik, a másik felsegíti.

Mire van igazán szükség a közös életben?

Én azt hiszem, hogy nagyon fontos az elfogadás. Elfogadni, hogy a másik is ember! Ezért jó, hogy szövettségben élünk és nem csak kettőnkön múlik a dolog, mert akkor biztos, hogy elbuknánk. Ez az én tapasztalatom. Elfogadni, hogy ő sem tud mindent és én sem. Ez nyilván ott kezdődik, hogy én elfogadom magam, aztán tudom csak elfogadni a másikat is.

Voltak persze azért összeütközések köztünk, mert mind a ketten maximalisták vagyunk és tervező típusok, így sokszor merültek fel a magunkkal szembeni és a másikkal szembeni elvárások, de azért szép lassan csiszolódnak. A mellé- és alárendeltség kérdése is sokszor okozott konfliktust: mi az, hogy családfő, feleség,

anya? A szerepek megtalálása és összehangolása néha nem könnyű, viszont nagyon fontos egy házasságban. Ebben segített nekünk nagyon sokat a MÉCS. Ez a szó egyrészt egy szentírási jelkép, másrészt a csoportbeszélgetések felépítéséből adódó betűszó: Megfigyelés (személyes tapasztalatok, élmények), Értékelés (a felvetődő problémák értékelése keresztény hitünk fényében), Cselekvés (elhatározások megfogalmazása). Ezeknek alkalmazása nem csak a keresztény közösségek számára jelentenek jól bevált módszert, hanem a házasságban is.

